

YVES RICHEZ, DESPRE FRICĂ ȘI DRUMUL SPRE SUCCES

Yves Richez este coach, a scris câteva cărți de succes și lucrează, de 14 ANI, cu societăți mari din întreaga lume. Cu ocazia unei vizite în România, ne-a împărtășit gândurile lui despre CUNOAȘTERE, MENTORI, FRICĂ și drumul pe care l-a ales în VIAȚĂ.

Fotografie și text: CRISTIAN RADU

TABU: Puteți să îmi povestiți, pe scurt, parcursul dvs? Cum ați ajuns să practicați meseria de coach și să aveți succes în ea?

YVES RICHEZ: Totul a început cu pierderea tatălui meu când aveam 10 ani. În astfel de situații suntem forțați să facem schimbări și să ne adaptăm. Apoi mama mea s-a îmbolnăvit. Eu am devenit sportiv semiprofesionist, am făcut bicos și surfing, iar la 22 de ani am început să practic kung-fu. Am făcut armata, la 26 de ani am plecat în Irlanda. Mi-am dat seama, atunci, că aveam o experiență care mă deturna definitiv de la orice meserie normală. Pentru că trebuia să trăiesc din foarte puțini bani, am decis că trebuie să fac ceva. Mi-am dat seama că nu vreau să lucrez pentru nimeni în particular. Mi-am cumpărat un calculator și am început să notez tot ce realizasem. Am scris timp de un an 10 ore în fiecare zi. La 27 de ani am scos cartea care se numea „Comment reussir votre entretien”. Așa a început totul. Am ajuns conferențiar, formator, coach.

TABU: Cartea dvs., Louis de pe Bătrânul Continent, lansată la editura Spandugino, vorbește despre libertate, frică, bogăție. Cum de ați simțit nevoia să vorbiți despre niște teme atât de mari?

YVES RICHEZ: Cartea a fost o întâmplare. Am pornit la drum cu

niște idei, dar lucrurile nu s-au petrecut cum le-am plănuit. Fiecare personaj avea propria viață care se construia pe parcurs. Căutătorul de aur, de exemplu (unul dintre personajele cărții) are o înțelepciune care nu îmi este proprie. El era cel care mă făcea să îmi pun întrebări. Scriam lucruri fără să am înțelepciunea necesară cunoașterii lor. Nu știu de unde veneau.

TABU: Pentru fiecare temă din carte aveți câte un răspuns extreme de simplu. Cum ați ajuns să cunoașteți aceste lucruri și să fiți sigur că sunt corecte?

Y.R.: Se spune că ceea ce e simplu a fost bine rafinat. Am să o iau ca pe un compliment. Dacă un lucru este simplu înseamnă că este natural. Iar răspunsurile găsite de mine sunt naturale pentru că vin din experiență, atât a mea cât și a întregii umanități. Dacă sunt adevărate? Da și nu. Ele sunt niște idei și sunt circumstanțiale. Nu sunt adevărate decât în situația dată.

TABU: Personajul dumneavoastră are un mentor, Căutătorul de aur. Cine a fost modelul real al acestui mentor?

YR.: Nu cred că mentorul trebuie să fie neapărat viu. E bine dacă e, dar și o carte este un fel de mentor. Eu am învățat multe lucruri din cărți și de la natură. Mentorul



e cineva care te învață dacă ești receptiv. Cred că maestrul meu de kung-fu este cel care se apropie cel mai mult de personajul Căutătorului de aur.

TABU: Ați spus mai demult că ați început să învățați abia când ați știut să acceptați, fără să mai căutați să înțelegeți.

YR.: Afirmția nu îmi aparține, dar cred că este foarte adevărată. Căutăm tot timpul soluții și încercăm să înțelegem totul. Nu e tot timpul necesar să înțelegem. Timpul petrecut pentru a înțelege ar fi putut fi petrecut pentru a trăi sau pentru a acționa.

TABU: Vorbiți în cartea dumneavoastră despre liber arbitru, frică și cunoaștere. Puteți să simplificați, în puține cuvinte, legătura dintre ele?

YR.: Liberul arbitru este foarte aproape de autonomie, este echivalent cu capacitatea de a defini propriile reguli și de a le aplica. Frica este o emoție primară. În Petit éloge

du héros deosebesc frica de frica de a-ți fi frică. Frica nu e periculoasă, nu e nici bună, nici rea. E o forță care face diferența între acțiune sau lipsa ei. Dar trebuie să știm când să ne fie și când să nu ne fie frică. Trebuie să învățăm să cădem și să-i lăsăm pe ceilalți să cadă. Trebuie să fim capabili să evaluăm riscurile și să facem diferența între o gădilătură și o electrocutare. Cunoașterea este o combinație de știință și experiență.

TABU: Totuși, parcă spuneți că frica este bună?

YR.: Frica e utilă. Nu cred că frica este bună. Este o forță, o energie care generează o acțiune. Când mi-e frică, fug, mă opresc, gândesc altfel. Frica mă obligă să iau o decizie. Consecințele deciziilor luate pot fi bune sau rele. Oamenii au tendința de a-și critica deciziile. Eu îi încurajez să observe fără să critice, să învețe din toate astea ce să facă ca să întoarcă lucrurile în favoarea lor.